

İSTANBUL'UN FETHİ ÜZERİNE...

Saffet DAĞDEVİREN

ABSTRACT

ABOUT CONQUEST OF ISTANBUL

Saffet DAĞDEVİREN

As known Istanbul had conquered by Ottomans in 1453. The conquest of Istanbul is not a simple event on the contrary of as generally known. Some events happened before and during conquering of Istanbul had instigated to pass the millenarion Byzantine Capital to the Ottomans. The reasons to be decided to conquering of Istanbul and some parts of events being lived during besieging of it have been narrated in this article.

«İstanbul, sadece padişahlar ve İstanbullular tarafından bina edilmiş değildir. Vatanın dört bucağından; Konya'dan, Bursa'dan, Edirne'den, Sivas ve Tokat'tan, Erzurum'dan, Hicaz'dan, Bağdat'tan, Tunus, Trablus, Cezayir gibi magrip topraklarından; buralara gelip, giden, yahut buralardan gelip İstanbul'da kalan, burada yerleşen nice müslüman Türkler, kadınları, ihtiyarlarıyla el sanatları, musikileri, halk ve divan şairleriyle; şehir, sokak, ev ve oda mimarileriyle, hasılı vatanın ve tarihin her bucağıyla, her asırdan getirdikleri hünerler ve hatıralarla bu şehri hep birden bina etmişlerdir.

O kadar ki İstanbul, bütün Türk tarihinin, Türk Coğrafyası'nın bir terkibi, hülasası, tecelisi olmuştur. Bu idrak, beni gün geçtikçe sarmaya ve İstanbul'a bağlamaya başladı. Anladım ki hakiki vatan ve insanı mesut eden tek yer, bütün vatanın ruhunu teşkil eden bu şehirdir...»

Yukarıdaki sözler bütün dönemlerin "İstanbul şairi" olarak anılan Yahya Kemal Beyatlı'ya (1884-1958) aittir. Yalnız Yahya Kemal mi? Bütün Dünyayı da kendisine hayran bırakan ve gezginlerin "Avrupa'yı Asya'ya Bağlayan Esrarlı ve Tanrısal Bir Mühür" olarak gördükleri İSTANBUL, bundan 537 yıl önce 29 Mayıs 1453'de Osmanlı padişahı II. Mehmet tarafından fethedildi. O tarihe kadar İstanbul tam 28 kez kuşatılmış ve bir sonuç alınamamıştı. Geçmişinde bu kadar kuşatmayı atlatan İstanbul'un fethine o günlerde Batı hiç ihtimal vermiyordu. Fetihden sonra fethin olabileceğine inanmayanlar, fetihden sonra geçirdikleri kısa bir şoktan sonra haberin doğruluğuna yine inanmak istememişlerdir. Kimdi bu düşüncedeki insanları şaşkına uğratan; genç bir Osmanlı Padişahı olan II. Mehmet'ti olmazı olur yapan. Fetih sırasında II. Mehmet'le karşılaşan Venedikli konuk Giacomo dei Languschi onu şöyle anlatıyordu...

«21 yaşında bir genç adam, düzgün tenli, ortaya yakın boylu ama vücudu enine gelişmiş, davranışları soylu, saygıdan çok korku aşıl原因an görünümlü, gülmesi kıt, bilgiye susamış, tanrı vergisi soylulara özgü bir liberal görüşe sahip, inatçı, her yönden gururlu, Makedonyalı Büyük İskender kadar üne düşkün bir genç. Her gün Roma Tarihini ve papaların, imparatorların, Fransa krallarının, Lombardların geçmişlerini yüksek sesle okutuyor ve dinliyor; üç dil konuşuyor, Türkçe, Rumca ve Slovanca dili. İtalya'nın durumu, Papa'nın, imparatorun oturduğu yerler,

Avrupa'da kaç krallık olduğu konusunda dikkatle bilgi edinmek istiyor, soruyor. Devletleri ve eyaletleri gösteren bir Avrupa haritasına sahip. Dünyanın durumunu ve savaş bilimini incelemek kadar zevk aldığı, hoşlandığı hiçbir şey yok. Keskin gözlü bir gözlemci, hüküm sürme isteğiyle alev alev yanıyor. İşte biz Hristiyanların başa çıkmak zorunda bulunduğumuz böylesine bir adam... Uyanık, yorgunluğa, soğuğa, sıcağa, susuzluk ve açlığa dayanıklı. Şimdi diyor, zaman değişti artık. Batılıların Doğu'ya gittiği gibi, o da Doğu'dan Batı'ya gidecekmiş. Dünya imparatorluğu diyor, tek olmalı, bir din ve bir krallık. Bu birliği sağlamak için de dünyada Konstantinopolis'ten (İstanbul) daha değerli ve uygun bir yer yoktur.»

Evet, Venedikli Konuk'un II. Mehmet hakkındaki izlenimleri böyle. Gerçekten de 1450'li yıllara gelindiğinde Avrupa'da Tuna Nehri'ne kadar tüm toprakları ele geçirmiş olan Osmanlılar için İstanbul'u ele geçirmek yani Avrupa ile Asya arasında bir engel oluşturan Bizans'ı ortadan kaldırmak zorunlu duruma gelmişti. İstanbul'un Bizans'ın elinde olması yüzünden Osmanlılar Rumeli'deki egemenliklerini pekiştiremiyor, Anadolu'dan Rumeli'ye asker geçirilmesinde büyük güçlüklerle karşılaşıyorlardı.

II. Mehmet'in İstanbul'u fethetmek kararını başka sebeplerin de etkilediği söylenebilir. Bunlardan birinin din duygularının tesiri olmasıdır. Son Peygamber Hazreti Muhammed'in bu şehri alacak asker ve komutanı öven sözlerini göz önünde bulundurarak, padişahların buna layık olmak için ellerinden gelen gayreti harcayacakları doğal idi. Bundan başka İstanbul'un tarihteki şöhreti, bir imparatorluk başkenti oluşu ve fethedildiği takdirde bunun II. Mehmet'e vereceği şöhret ve şerefin de bu kararı etkilediği düşünülebilir. Diğer bir önemli sebep olarak da Bizans'ın Batılıları olduğu kadar Anadolu'daki Beylikleri de Osmanlılar üzerine kışkırtması, birtakım ayaklanmalara ve saldırılara ön ayak olması, sonuç olarak Osmanlı Devleti'nin yıkılması için ne yapmak mümkünse onu yapmış ve yapmakta devam etmesi olmuştur.

1451 yılında Karamanoğlu Beyliği üzerine düzenlediği seferden dönüşünde birkaç gün Bursa'da kalmıştı. Buradan İstanbul'un Fethi için lazım gelen hazırlıkları yapmak üzere Başkent Edirne'ye hareket edeceği sırada Çanakkele Boğazı'nın yabancı gemiler tarafından tutulduğu haberini aldı. Bunun üzerine Kocaeli üzerinden İstanbul Boğa-

zı'na gelen II. Mehmet Anadolu Hisarı'nın bulunduğu yerden karşı sahile geçerek orada bir hisarın yapılmasını emretti. Böylelikle Karadeniz'den, hatta Tuna Nehri yolu ile Avrupa'dan gelecek düşman kuvvetleri yolları kesilebilecekti.

Osmanlılar İstanbul Boğazı'nın doğu ve batısında hakim bir durumda olmalarına rağmen bu su yolu, devletin topraklarını hem ikiye ayırıyor, hem de yabancıların elinde bulunuyordu. Her millete ait gemilerin gelip geçmesi bakımından çok mahsurlu bir yol olan bu boğazın kontrol altına alınması Osmanlılar için kaçınılmaz bir gerçektir. Hele İstanbul'un kuşatılması ve alınması düşünüldüğü zaman bu yolun yüzde yüz kesilmesi gerekiyordu. Genç Padişah'ın en başta gelen emeli de İstanbul'u almak olduğuna göre boğazı bu suretle elde etmesi kadar doğal bir şey olamazdı.

II. Mehmet'in seçtiği nokta boğazın en dar yeri idi. Fakat her şeye rağmen burada bir hisarın inşası için Bizans İmparatoru'nun da usulen haberdar olmasını istemiş ve kendisine Rumeli ve Anadolu taraflarına geçilmek istendiği vakit daima güçlüklerle karşılaştığını, bundan dolayı burada bir hisarın yapılmasına karar verildiğini bildirmişti. Aradaki dostluğa binaen bunun yapılmasına muhalefet edilmeyeceğini ümit ettiğini, esasen hisarın yapılmasındaki maksadın gelip geçmekle kolaylığı sağlamak olduğunu, ancak muhalefet edilse dahi bunun yapılacağını bilmeleri gerektiğini de belirtmişti.

Olaydan bu sebeple haberdar olan Bizans İmparatoru Konstantin işi politik bir yoldan yürüyerek halledeceğini sanmıştı. Padişaha gönderdiği elçilerle, kalenin inşaa edileceği yerin Bizans'a değil, fakat Galata Cenevizlilerine ait olduğunu, mezhep farkından dolayı onlarla esasen aralarında vuruşmaların eksik olmadığını iletmişti. Padişahın bu isteği kabul ettiği takdirde ise Cenevizlilerle aradaki düşmanlığın büsbütün artacağını ve bundan ötürü bu işi onaylamayacağını, bununla beraber en iyi hareketin de bu işe başlamamak olduğunu ısrarla belirtmişti. Buna II. Mehmet'in vermiş olduğu cevap çok enteresandır. O, imparatora gönderdiği mektupta. "Biz imparatorun hatırına hürmeten böyle hareket etmiştik. Madem ki bu topraklar Galatalılara aittir; şu halde onların hatırına hürmet etmek bizce lüzumlu değildir..." diyordu.

Bizanslılar'ın bütün itirazlarına rağmen kalenin yapımına 21 Mart 1452'de başlanmıştı. Binlerce amelenin çalışması sayesinde dört aydan biraz

daha fazla bir zamanda bitirilen Rumeli Hisarı'nın inşaatına bizzat padişah ve vezirler nezaret etmişlerdi. Yapım işlemi sürerken denizden gelebilecek herhangi bir saldırıyı önlemek için Osmanlı Donanması'ndan 30 gemi Boğaz'da nöbet tutuyordu. Burçlara yerleştirilen topların bir kısmı denizin ortasına hatta bir kısmı kara sahile kadar mermi atabilecek kapasitedeydi. Artık Boğaz bütünüyle Osmanlıların denetimi altına girmişti. Kuşatma sırasında İstanbul'a askeri yardım gelmesi bu yolla engellenmiş olacaktı.

Rumeli Hisarı'nın yapım işlemi bittikten sonra II. Mehmet'in en başta gelen düşüncesini İstanbul'u almak teşkil ediyordu. Ancak devlet erkânının da kendisi ile bu hususta fikir birliği yapılıp yapılmayacağını da henüz bilmiyordu. Bunlar arasında kendisine muhalif olanlar bulunabilirdi. Bu nedenle devlet erkânı ile ulema ve komutanların fikirlerini öğrenmek üzere onları bir toplantıya çağırdı. Edirne Sarayı'nda yapılan ve sonunda fetih kararı alınan toplantıda II. Mehmet, İstanbul alınmadığı takdirde Osmanlı Devleti'nin güvenlik içinde olmayacağını ileri sürdü ve heyecanlı bir konuşma yaptı. Vezirlerden Zaganos Paşa II. Mehmet'in bu konuşmasından büyük bir şekilde etkilenmiş ve daha da heyecanlı bir konuşma yaparak Sultanını desteklemişti. Diğer bir Vezir Çandarlı Halil Paşa ise fethe karşı çıktı; bunun için başlıca iki gerekçe gösterdi. Bunlardan birisi, surların kalınlığı nedeniyle kuşatmanın başarıya ulaşmasının imkânsızlığı çevresinde yoğunlaştı; diğerinde ise, kuşatmanın Avrupa'yı birleştireceğini ve yeni bir haçlı seferine yol açacağını ileri sürdü. Fakat, Sultan'ın heyecanını ve fetih taraftarlarının desteğini görünce, çoğunluğa uyduğunu açıklamaktan geri kalamadı.

Toplantı sonucunun II. Mehmet'in isteği doğrultusunda çıkmasından sonra Osmanlı Ordusu'nun her kademesine bahara kadar hazır olmaları ve savaşa katılmak üzere toplanmaları emredildi. Rumeli ve Anadolu'daki Osmanlı ve şehir kasabalarında geceli gündüzlü yoğun çalışmalara başlanmıştı. Bunlardan Gelibolu ve Edirne'deki faaliyetler hepsinden daha fazla idi. Gelibolu'da tezgahlara yeni yeni gemiler konuyordu. Komutası Baltaoğlu Süleyman Bey'e verilmiş olan bu donanma 1453 baharında Gelibolu'dan hareket ettiği vakit 147 harp gemisinden oluşmaktaydı. Bunlardan 12'si çekirme, 80 tanesi çifte güverteli kürekli, 55'i de küçük çaptaki gemilerdi.

Edirne'ye gelince: Buradaki hazırlıklarla bizzat

padişah meşgul oluyor, geceli gündüzlü durmadan çalışıyordu. Bizzat kendisinin çizmiş olduğu İstanbul ve civarının planları ve haritaları üzerine kuvvetlerin yığılacağı noktalarla, hücum noktalarını, lağımın nerelere kazılacağını, topların nerelelere yerleştirileceğini tespiti çalışıyor, aynı zamanda Bizans'a ve onun harp kuvvetlerine dair bilgi toplamaya uğraşıyordu.

Padişahın çok yakından ilgilendiği başka bir iş daha vardı. Orduyu toplarla teçhiz etmeliydi. Böylelikle tarihte bir topçu parkına malik olan ilk hükümdar II. Mehmet olacaktı. Top, topçuluk tarihinde belki de en tarihsel görevini İstanbul'un fethinde yapacaktı. Fetih tarihine kadar toplar, çapları ve sayıları itibarıyla fazla bir şey ifade etmemektedir. II. Mehmet bu aletin tahrip kudretinin büyüklüğüne inanmış olduğu içindir ki o tarihe kadar görülmeyen sayı ve çapta top yapılmasına önem verdi. Bu, büyük çapta topların yapılması işini Orban adındaki Macarla, Türk mimarlarından Muslihuddin ve Mühendis Sekban üzerlerine almıştı. Bu toplar kovan kovan içinde yanan ve patlayan bir malzemeyi değil, Karadeniz sahillerinden getirilen kara bir taştan veya yuvarlak hale getirilen mermerden güllerle atıyordu.

Bizans İmparatoru XI. Konstantinos bu hazırlıklardan çok rahatsız olmuştu. Avrupa'daki tüm devletlere temsilciler göndererek yardım çağrısında bulundu. Ama Macar Kralı Naibi Hunyadi Janos'un II. Kosova savaşında yenilmesinden sonra, Avrupa'da yeni bir Haçlı seferini yürütecek yetenekte komutan yoktu. Ayrıca, Haçlılar Varna ve Kosova savaşlarında çok yıprandıkları için yeni bir serüvene atılmaktan çekiniyorlardı. Bunun üzerine İmparator Konstantinos, Papa V. Nikola'ya elçiler göndererek, Katolik ve Ortodoks kiliselerinin birleştirilmesi için Floransa'da alınan kararı onayladığını, 1450'de azledilmiş olan Gregorius'un yeniden patrikliğe getirileceğini, iki kilise arasındaki düşmanlığa son verilerek İstanbul'a yardım edilmesini rica etti.

Papa, bunun üzerine Grek kökenli Kardinal İsidore'u İstanbul'a gönderdi. Kasım 1452'de Ayasofya Kilisesi'nde yapılan törenle iki kilisenin birleştiği ilan edildi. Ama, önde gelen devlet adamlarından Lukos Notaras ile Ortodoks Kilisesi ileri gelenlerinden George Scholarius'un bu karara karşı koymaları ve halkın da onları desteklemesi yüzünden imparatorun bu çabası da boşluk da kalmıştı. O günlerde Büyük Dük Lukos Notaras'ın "İstanbul içinde Türk Sarığı görmek Latin Serpuş'u

görmekten daha iyidir" dediği bilinmektedir. Yazımızın başında İstanbul'un 28 defa kuşatıldığından bahsetmiştik. Bütün bu kuşatmaların başarısızlıkla sonuçlanmasının en büyük nedeni şehrin etrafını çeviren surlardı. Kendisini şimdiye kadar birçok istiladan bu surlar korumuştur. Kara tarafını surlar ile güvenlik altına almış olan Bizans İmparatorluğu denizden gelecek tehlikeyi önlemek çarelerini de bulmuştu. Çünkü Bizans'ın en büyük zayıf tarafı Haliç sahillerine bakan kısmı idi. Burası tek kat surla çevrilmiş bulunuyordu. Onun için buradan yapılacak bir hücumun önlenmesi çok zordu. Bunu dikkate almış olan Bizanslılar Haliç'in ağzından bir savunma hattı kurdular; yani Türk gemilerinin Haliç'e girmesini önlemek üzere eski gemileri, varilleri kalın bir zincirle birbirine bağlamak suretiyle mania oluşturdular. Bizans'ı geçici bir zaman için koruyan bu zincirin bir ucu Galata, bir ucu Bahçekapı arasında idi.

1453 yılı baharında önce Bizans kendisini müdafaa etmek üzere surlarını tamir etmiş, surlarda savunma bakımından kendisine yarayacak olan kapıları örmüş, Haliç'in ağzını içeriye bir yabancı geminin girmesine imkân bırakmıyacak şekilde tutmuş, bu maniaların arkasında yerli ve yabancılardan oluşmuş bir kuvvet toplamış ve karşı tarafta bulunmayan bir silahı, Rum Ateşi'ni (Rum Ateşi, barutun icadına kadar Orta Çağın en müthiş silahı olmuştu; Doğu Romalılar formülünü çok büyük bir sır olarak sakladılar. Düşman gemilerine ve askerlerine ateşli oklarla atıldığı gibi kuşatmalarda surları zorlayanların üzerine dökülüyordu...) bol bol kullanmaya hazırlanmış ve altı aylık zahiresini anbarlarına yerleştirmişti.

Bütün kışı harp hazırlıkları ile geçiren II. Mehmet 23 Mart 1453 Cuma günü Edirne'den hareket ederek 6 Nisan 1453 Cuma günü İstanbul surları önüne gelmiş ve kuşatmaya hemen başlamıştır.

Daha önceden ne yapılacağı, nerelere konulacağı hesap edilmiş olduğundan hemen aynı günde birlikler yerlerini almışlardı. Şimdi, XV.yy.'in en teknik ordusu ile, muhteşem surlarının arkasına çekilmiş ve bin yıllık bir geçmişin azametli tarihini yaşamış bir imparatorluğun kuvvetlerinin çarpışması an meselesiydi. Şimdiye kadar birçok akınlar durdurmuş ve biraz da hadiselerden faydalanarak üzerine hücum edenleri birbirine düşürmüş olan Bizans, bu defa kendisini ancak 53 gün koruyabilecekti...

Türk kuşatması, Son İmparator Konstantin'in korkusunun kendisi için değil, halkı ve Greklerin,

belki de hiçbir kentin tanımadığı bir yoğunluk ve tutkuyla bağlı oldukları İstanbul için olduğunu göstermektedir. Kenti teslim etmesi halinde sağ olarak ve bütün servetiyle birlikte istediği yere gidebileceği haberini gönderen Büyük Türk II. Mehmet'e son cevabı şu olmuştur: "Artık düşünüyorum ve yalnızca Tanrı'ya bakıyorum. Eğer bu kentin senin olması O'nun iradesi ise. O'nun iradesine karşı çıkacak kimse nerededir? Eğer O, sende barış duyguları yaratabilirse sadece mutlu olacağım. Bunun dışında seni, bütün yeminlerinden ve benimle yaptığın anlaşmalardan serbest bırakıyorum ve başkentimin kapılarını kapatıyorum; halkımı, kanımın son damlasına kadar savunacağım! En Adil, En Büyük Yargıç, ikimizi birden Yargılama Kürsüsü'nün önüne çağırınca ya kadar mutluluk içinde saltanat sür". Konstantin, sadece II. Mehmet'e bu haberi göndermekle kalmıyor; kuşatmanın her anında kaçması için kendisini zorlayanlara ve bunun imparatorluğu korumak için gerekli olduğunu ileri sürenlere hep karşı koyuyor; halkı ile birlikte ölmek istediğini tekrarlıyordu.

Yeni bir çağın kapılarını açacak olan savaşa II. Mehmet'in yaptırdığı büyük topun ateşlenmesi ile başlanmıştı. Sürekli ve görmeyerek sürdürülen top atışlarıyla, Orta Çağın en alınmaz sanılan kale kentinin insanların moralleri ezilmeye çalışıyordu. 53 gün sürecek olan kuşatmayı ayrıntılı bir şekilde anlatmaya safalarımızın izin vermiyeceği kesin. Yalnız önemli bir iki noktaya da temas etmekte büyük fayda var.

Kuşatma günlerinde ilk deniz savaşı 20 Nisan'da yapılmıştı. Papa tarafından gönderilen üç Ceneviz ve bir Bizans gemisinden kurulu ufak bir filo, Nisan ortalarında yola çıkmış ve 20 Nisan'da İstanbul önlerinde olmuştu. Yenikapı açıklarında Osmanlı Donanması tarafından durdurulamayan düşman gemileri, o sırada çıkan şiddetli bir lodos rüzgarından da yararlanarak hızla Haliç'e doğru ilerlemiş, liman ağzını tutturarak orada bulunan Bizans gemilerine katılmıştı. Osmanlı Donanması ise bu gemileri izleyememişti. Zeytinburnu sahillerinden bu savaşın bütün safhalarını at üzerinde takip eden II. Mehmet, rivayete göre çok kızmış ve öfkesinden atını Marmara Denizi'ne sürmüştü. Bu durumda II. Mehmet'in ünü bugüne de kalan Haliç'e gemi indirme planı öne çıkacaktı. Mehmet'in kuşatmayı sürdürebilmesi için morali yükseltici bir operasyona ihtiyacı vardı. Bütün bu denemeleri sadece Konstantin'i çökertmek için değil, kendi kampındaki mukavemeti kırmak için de

yapmak mecburiyetinde kalıyor; deniz kuvvetlerinin başarısızlığı, tünellerin yıkılması ve top atışlarının gözle görülür bir sonuç vermemesinin yarattığı bunalımdan kurtulmak için bu operasyona gerek duyuyordu.

21 Nisan'ı 22'ye bağlayan gece donanmanın Haliç'e indirilmesi kararlaştırılmıştı. Bu amaçla Kasımpaşa sırtlarına toplar yerleştirildi, Yenikapı'daki yenilgi sonrasında Kaptan-ı Derya olan Hamza Bey, zincirler üzerine saldırdı. Böylece Bizans ordusunun ilgisi başka yönlere çevrildi gibi, Galata Cenevizlileri'ne baskı yapılarak bu alandaki çalışma gizlenmiş oldu. Tasarıya uygun olarak Salıpazarı kıyılarından ve Galata Kulesi kuzeyinden Haliç'e kadar açılan yol boyunca yapılan hazırlıkların ve tertibatın tamamlanması üzerine 21/22 Nisan gecesi 72 gemi yağlanmış kızaklar ve tekerlekler üzerinde ipler ve makaralarla çekilerek bir gecede Haliç'e indirilmişti. Haliç operasyonu ile Osmanlı Ordusu Doğu Roma'yı arkasından sarmıştı. Düşman tarafından büyük bir şaşkınlık yaratan bu olay için tarihçi Kritovoulos şunları yazıyor...

"Garip bir görüntüydü ve gerçekten görenler dışında söylemekle inanılacak gibi değildi tayfaları, yelkenleri ve donanımıyla gemiler, karada sanki denizdeki gibi seyrediyordu".

Mayıs'ın 27. Pazar günü kumandanlarıyla görüşen II. Mehmet, birliklerini ziyaret etmiş ve ordugaha tellal çıkararak, askerlere surları yıkıp ta siteyi ele geçirecek olurlarsa, üç gün boyunca diledikleri gibi, hiç karşı konmadan ve engellen

meden kenti yağma ve talan etmelerine göz yumulacağını haber verdirmişti. Mayıs'ın 28. günü hazırlıklarla geçti ve salı sabahı geceyarısından bir iki saat sonra genel saldırı işareti verildi.

Bizanslılar İstanbul'u bütün güçleriyle savunuyorlardı. Önce, Ulubatlı Hasan adlı bir Yeniceri Topkapı'daki bir burca çıkmayı başardı. Onu izleyen askerler de kalede tutunmayı başarınca kuşatmanın sonucu belli olmuştu. Topkapı ile Edirnekapı arasında açılan gedikten askerler kente girmeye başladılar. İmparator XI. Konstantin, çıkan panik sırasında ezilerek öldü. Osmanlılar iki saat içinde kenti denetim altına almışlardı. Böylece 53 gün süren kuşatma sonucunda, 29 Mayıs 1453'de Doğu Roma İmparatorluğu'nun 1123 yıllık başkenti İstanbul Türklerce fethedilmişti...

Birkaç saat sonra II. Mehmet, yeni adıyla Fatih Sultan Mehmet, şimdi Topkapı adıyla anılan kapıdan at sırtında ve ülkenin ileri gelenleriyle, sıkı bir koruma altında İstanbul'a girdi ve doğrudan Ayasofya Kilisesi'ne giderek atından indi. Burada toplanan Hristiyan halka, can ve mal güvenliklerinin sağlanacağını söyleyerek yatıştırdı. Daha sonra bir imam çağrıldı, imam mihraba giderek Müslüman inancını simgeleyen Kelime-i şahadet getirdi. Rum katedrali Türk Camii olmuştu artık.

Konstantinopolis'teki imparatorun yerine, İstanbul'da Padişah hüküm sürecek, İstanbul bir kez daha geniş bir imparatorluğun ve büyük bir uygarlığın merkezi olarak yeşerecek ve çiçeklerini verecekti...